

SUCCESSOR DELS APÒSTOLS

Durant la cinquantena pasqual, anem llegint cada dia com a primera lectura de la Santa Missa passatges dels Fets dels Apòstols. Una de les primeres escenes que es descriu en aquest llibre del Nou Testament és l'elecció de Maties «per a ocupar el lloc d'aquell ministeri apostòlic que Judes abandonà» (1,25). La reunió té lloc després de l'Ascensió, així que és presidida per Pere. En el seu discurs, demana que el nou apòstol «sigui amb nosaltres testimoni de la resurrecció de Jesús» (1,21-22). A continuació, tots els germans congregats pregunten així: «Senyor, tu coneixes el cor de tots, fes-nos veure quin d'aquests has escollit» (1,24).

Des de l'elecció de Maties, l'Església ha repetit en in comptables ocasions aquest procés: cridar batians «per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis» (Mc 3,14-15), prosseguint així la missió començada en temps de Jesús pels apòstols.

Aquests germans nostres són els bisbes, que per «institució divina» es constitueixen en «successors dels apòstols» (cànon 375§1). Aleshores, el paper dels bisbes en l'Església catòlica és insubstituïble perquè són el seu «fonament»; així ho va escriure sant Pau als cristians d'Efes: «formeu un edifici construït sobre el fonament dels apòstols i els profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular» (2,19-20).

Abans de tornar al Cel després de ressuscitar, el Messies va dir als apòstols: «aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt 28,19). L'envergadura d'aquesta missió exigí que cadascun dels apòstols assumís, sense perdre la unitat en el Pare (Jn 17,21), la tasca d'evangelitzar un país diferent. D'aquesta manera van sorgir, per una banda, l'Església universal, que té com a pastor en la terra el Bisbe de Roma, «en el qual roman la funció que el Senyor encomanà singularment a Pere» (cànon 331); i, per l'altra, cada Església particular (diòcesi), que «és una porció del poble de Déu, la cura pastoral de la qual s'encarrega al bisbe amb la cooperació del presbiteri» (cànon 369).

En virtut de l'Esperit Sant que reben singularment amb la consagració, els bisbes esdevenen pastors de l'Església perquè ells també siguin —igual que els apòstols— mestres de la doctrina, sacerdots del culte sagrat i ministres per al govern (cànon 375).

Així, la primera responsabilitat d'un bisbe és enfortir la fe dels fidels (Lc 22,32), evitant que travelin «moguts d'aquí d'allà i portats a la deriva pel vent de qualsevol doctrina, a mercè de tothom i víctimes de l'astúcia que encamina a l'error» (Ef 4,14). Aquesta potestat docent no pot separar-se de la funció sacerdotal que també exerceixen els bisbes, «oficiant a favor dels homes davant de Déu, oferint dons i sacrificis pels pecats» (He 5,1). Per últim, els bisbes han d'assumir el govern de la diòcesi imitant el model del Bon Pastor, que coneix els seus bens i dona la vida per ells si és necessari (Jn 10,14-15).

En els dies que queden fins a dissabte qui ve, intensifiquem la nostra pregària perquè Mons. Gerard Villalonga sigui un successor dels apòstols «fidel i assenyat» (Lc 12,42).